

VIELÄKIN KOULUTOIMEN JAKAMISESTA KANSALLISUUKSITTAIN

Marxilaiset taistelevat jyrkästi nationalismia vastaan sen kaikissa muodoissa, alkaen hallitsevien piirimme ja oikeisto-lokakuulaisten puolueiden karkeasta, taantumuksellisesta nationalismista aina porvarillisten ja pikkuporvarillisten puolueiden enemmän tai vähemmän hiottuun ja verhottuun nationalismiin asti.

Taantumuksellinen eli mustasotnialainen nationalismi koettaa turvata yhden kansakunnan erioikeudet tuomiten kaikki muut kansakunnat alistettuun, vajaa-oikeuksiseen ja jopa kerrassaan oikeudettomaankin asemaan. Ei yksikään marxilainen eikä liioin yksikään demokraatti voi suhtautua tällaiseen nationalismiin muuten kuin täysin vihamielisesti.

Porvarillinen ja porvarillis-demokraattinen nationalismi, tunnustaen sanoissa kansakuntien tasa-arvoisuuden, puolustaa teoissa (useinkin salaa, kansan selän takana) jonkin yhden kansakunnan eräitä erioikeuksia ja pyrkii aina saamaan suurempia etuisuuksia „omalle” kansakunnalleen (s.o. oman kansakuntansa porvaristolle), erottamaan ja eristämään kansakunnat toisistaan, kehittämään kansallista poikkeuksellisuutta j.n.e. Pitämällä eniten ääntä „kansallisesta kulttuurista”, korostaen sitä, mikä erottaa jonkin kansakunnan toisesta, porvarillinen nationalismi *erottaa* eri kansakuntien *työläisiä toisistaan* ja pettää heitä „kansallisilla tunnuksilla”.

Tietoiset työläiset taistelevat *kaikkinaista* kansallisuus-sortoa ja *kaikkia* kansallisia erioikeuksia vastaan, mutta eivät rajoitu siihen. He taistelevat kaikkea, jopa kaikkein hiotuintakin nationalismia vastaan, he eivät puolla ainoastaan *kaikkien* kansallisuuksien työläisten yhtenäisyyttä,

vaan myös heidän *yhteenliittämistään* taistelussa taantumusta ja kaikkinaista porvarillista nationalismia vastaan. Meidän tehtävänäemme ei ole rakentaa raja-aitoja kansakuntien välille, vaan liittää lujasti yhteen kaikkien kansojen työläiset. Meidän lippuumme ei ole kirjoitettu: „kansallinen kulttuuri”, vaan *internationaalinen* (kansainvälinen) kulttuuri, joka sulattaa kaikki kansakunnat yhteen korkeimpaan sosialistiseen yhtenäisyyteen ja jota pääoman kansainvälinen yhteenliittymys jo nyt valmistelee.

Pikkuporvarillisen, poroporvarillisen nationalismin vaikutuksen alaisiksi ovat joutuneet eräät „myös-sosialistitkin”, jotka puolustavat niin sanottua „kulttuuri- ja valistusautonomiamia”, toisin sanoen koulutoimen (sekä yleensä kansallisten kulttuuriasiain) siirtämistä valtion hoidosta eri kansallisuuksien käsiin. On ymmärrettävää, että marxilaiset taistelevat tätä *kansallisuuksien toisistaan erottamisen* propagandaa vastaan, tätä hiottua nationalismia vastaan, *koulutoimen kansallisuuksittain jakamista* vastaan. Silloin kun meidän bundilaisemme ja sittemmin likvidaattorit halusivat, ohjelmasta *huolimatta*, puolustaa „kansallista kulttuuriautonomiamia”, heidän kantaansa eivät tuominneet ainoastaan bolshevikit, vaan myös puoluemies-menshevikit (Plehanov).

Nyt hra An yrittää „Novaja Rabotshaja Gazetassa” (№ 103) puolustaa keuhkoa asiaa vaihtaen salaviihkaa kysymyksen toiseen ja haukkumalla haukkuen meitä. Haukkumiset me sivuutamme tyyneesti, ne ovat vain likvidaattorien voimattomuuden merkki.

Äidinkieliset koulut ovatkin juuri koulutoimen kansallisuuksittain jakamista, uskottelee hra An; pravdalaiset haluavat riistää toiskielisiltä näiden kansalliset koulut!

Näille hra An'in konsteille voidaan vain nauraa, sillä kaikki tietävät pravdalaisten olevan kielten mitä täydellimmän tasa-arvoisuuden kannalla ja vieläpä pitävän yleisvaltakunnallista kieltä tarpeettomanakin! Voimattomassa kiukussaansa hra An on alkanut menettää malttinsa,— se on vaarallista, rakas hra An!

Äidinkielen oikeudet on tunnustettu aivan tarkasti ja selvästi marxilaisten ohjelman 8. pykälässä¹³².

Jos hra An olisi oikeassa väittäessään, että äidinkieliset koulut ovatkin juuri koulutoimen kansallisuuksittain jakamista, niin minkä takia bundilaisten sitten kannatti

vuonna 1906 ja likvidaattorien vuonna 1912 „täydentää” (tahi oikeammin sanoen *väärentää*) ohjelmaa, joka *täysin* tunnusti *äidinkielen oikeudet* vuonna 1903 siinä samassa edustajakokouksessa, jossa *hylättiin* „kansallinen kulttuuri-autonomia”?

Ei, hra An, te ette onnistu vaihtamaan kysymystä toiseen ja hämäämään melulla, huudolla ja haukkumisella sitä, että likvidaattorit *rikkovat* tätä ohjelmaa, että he, toveri Plehanovin sanontaa käyttäksemme, „mukauttavat sosialismia nationalismiin”.

Me emme halua ohjelmaa rikottavan. Me emme halua mukauttaa sosialismia nationalismiin. Me puollamme täydellistä demokratiaa, kielten täydellistä vapautta ja tasa-arvoisuutta puolustamatta silti hitustakaan „koulutoimen luovuttamista kansakunnille”, „koulutoimen jakamista kansallisuuksittain”.

„Kysymyshän on koulujen jakamisesta kansallisuuksittain”, kirjoittaa hra An, „paikkakunnilla täytyy siis olla näitä kansallisuuksia, jotka häiritsevät toistensa kehittymistä, ja ne täytyy siis erottaa toisistaan myös kansanvalistuksen alalla”.

Alleviivaamamme sanat ilmaisevat selvästi, kuinka likvidaattoruus vetää hra An'ia sosialismista nationalismiin. Kansakuntien *erottaminen raja-aidoilla toisistaan* saman valtakunnan sisällä on vahingollista, ja me, marxilaiset, pyrimme *lähentämään* kansakuntia toisiinsa ja *yhdistämään* ne. Tavoitteenamme ei ole kansakuntien toisistaan „erottaminen”, vaan se, että täydellinen demokratia turvaa niiden tasa-arvoisuuden ja yhtä sopuisan (suhteellisesti) yhteiselämän kuin on Sveitsissä*.

„Proletarskaja Pravda” № 9,
joulukuun 17 pnä 1913

Julkaistaan „Proletarskaja Pravda”
lehden tekstin mukaan

* Hra An sanoo rohkeasti, että „Sveitsin kantoneissakaan ei ole kansallisuuksien toisiinsa sekoittumista”. Eiköhän häntä hävetä, kun nimeämme hänelle neljä kantonia: Bern, Fribourg, Graubünden, Valais?